

พระครูวรเวทมนี (หลวงพ่อดี) วัดสัททีบ

ประวัติ พระครูวรเวทมนี (หลวงพ่อดี) วัดสัททีบ

พระครูวรเวทมนี ปรากฏนามเป็นที่รู้จักกันทั่วไป ๆ ว่า "หลวงพ่อดี" เพราะท่านชื่อ อี้ มาแต่แรก ท่านเป็นบุตรชาย นายขำ นางเอียง ทองขำ เกิดเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2408 ตรงกับวันอาทิตย์ ขึ้น 11 ค่ำเดือน 11 ปีฉลู ที่บ้านตำบลสัททีบ กิ่งอำเภอสัททีบ จังหวัดชลบุรี

เมื่ออายุ 25 ปีได้อุปสมบทที่วัดอ่างศิลานอก ซึ่งบัดนี้ได้ยุบรวมเข้าเป็น วัดอ่างศิลาวัดเดียว โดยมีพระอาจารย์จั่น จนทโส วัดเสม็ด เป็นพระอุปัชฌาย์ ได้รับนามฉายาว่า "พุทธสโร" อยู่จำพรรษาที่วัดอ่างศิลา และได้ศึกษาวิชาวิปัสสนาธุระ ที่สำนัก พระอาจารย์แดง วัดอ่างศิลา ต่อมาท่านพิจารณาเห็นสังขารไม่เที่ยงแท้ เมื่อถึงเวลาออกพรรษาท่านก็เริ่มออกธุดงค์ไปตามป่าเขาลำเนาไพร เพื่อหาแหล่งอันสงบวิเวกนั่งวิปัสสนากรรมฐาน เมื่อได้พบกับพระอาจารย์ที่มีชื่อเสียงท่านใด หลวงพ่อดีก็จะศึกษาหาความรู้กับพระอาจารย์ท่านนั้น พร้อมทั้งปฏิบัติจนเห็นจริง แล้วก็จะเริ่มธุดงค์ต่อไปเรื่อยๆ บรรดาพระคณาจารย์ของหลวงพ่อดีจึงมีมากมาย แต่ที่พอสรุปได้ก็คือ พระอาจารย์แดง วัดอ่างศิลา พระอาจารย์จั่น วัดเสม็ด และ หลวงพ่อปาน วัดบางเหี้ย

พระอาจารย์จัน วัดเสม็ด

หลวงพ่อปาน อัคคปณฺโญ วัดบางเหี้ย

วัดสัตหีบ (วัดหลวงพ่อบ๊วย) เป็นวัดที่หลวงพ่อบ๊วยได้สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2442 และท่านเป็นเจ้าอาวาสองค์แรก หลวงพ่อบ๊วยมีความชำนาญในด้านสมณะวิปัสสนาธุระมากคือ คล่องแคล่วในการเข้าใน ออกนอก และในการพักจิตอยู่เป็นกสิณ และในธรรมารมณ์ตามปรารภนา จะเรียกว่า มีวิสุทธิภาพก็ควร เพราะเมื่อท่านปรารภนาจะสำรวมจิตแล้ว ไม่มีอะไรมาขัดขวางทางเดินภายในของท่านได้ เป็นการเข้าออกได้เรียบร้อยตามประสงค์

เมื่อกล่าวถึงคุณสมบัติแล้วท่านจะเห็นว่าพระเถระอื่น ๆ มากทีเดียวเพราะท่านสามารถยกจิตให้พ้นจากเวทนาได้เสมอ ดังจะเห็นได้จากเวทนาที่เกิดขึ้นจากความหนาว ร้อน หิว กระจาย ปวด บวม ระเบิด เป็นต้น ท่านไม่เคยปริปากบ่นในเรื่องทุกข์เวทนาดังกล่าวให้ผู้อื่นได้ยินเลย แม้การเจ็บป่วย เจ็บป่วยของท่าน คงอยู่ในอาการสงบเป็นปกติจนหมดอายุขัย

"หลวงพ่อบ๊วย" ได้สร้างพระเครื่องรางต่างๆ ไว้มาก รวมทั้งปลัดขิกที่มีชื่อมาก (พอๆ กับหลวงพ่อบ๊วยเหลือแปดริ้ว) ทั้งตะกรุด เสือยันต์ เหริยญ พระปิดตา "พระสาม" และ "พระสี่" (พระหมสี่หน้า) กล่าวกันว่าในระยะ พ.ศ. 2483-2486 นั้น หลวงพ่อบ๊วยก็มีของดีเกรียงไกรออกสู่สงครามอินโดจีนไปก็มาก ชื่อเสียง

ของท่านตั้งขนานไปกับ หลวงพ่อจาด วัดบางกระบือ จ.ปราจีนบุรี และ หลวงพ่อจง วัดหน้าต่างนอก จ.อยุธยา ที่เดียว พระเครื่องรางของขลังของหลวงพ่อก็มีสร้างออกมามากแบบเอาใน พ.ศ. 2484 และตาม พ.ศ. นี้เอง "พระสาม" และ "พระสี่" หรือ พระพรหมสี่หน้า ก็ได้กำเนิดตามออกมาด้วย พระทั้ง 2 พิมพ์เป็นพระเนื้อเมฆพัด องค์หนึ่งทำเป็นพระ 3 หน้าพระทับนั่งบนฐานบัวกลีบ (3 หน้า 3 องค์) ส่วนพระสี่หรือพรหมสี่หน้าก็ทำเป็นพระประทับนั่งบนฐานเขียงเหมือนกันทั้ง 4 หน้า (4 หน้า 4 องค์) ด้านพุทธคุณมีทั้งแคล้วคลาด และคงกระพันชาตรี

พระครูวรเวทมนี (หลวงพ่อกี้) ได้ให้ความสำคัญในเรื่องการศึกษาเป็นอย่างมาก ในสมัยนั้นท่านได้สร้างโรงเรียนประชาบาล 1 หลัง ชื่อว่า "โรงเรียนบ้านสัตหีบ" ที่ย้ายมาตั้งที่ถนนบ้านนา ชาวบ้านเรียนว่า "โรงเรียนบ้านนา" ส่วนอาคารเรียนเดิมชื่อ "ศาลาธรรมประสพ" ปัจจุบัน คือ "ห้องสมุดของวัดสัตหีบ"

ท่านหลวงพ่อกี้เริ่มอาพาธในอวสานแห่งชีวิตครั้งนี้ ด้วยโรคฝีที่คอ ตั้งแต่เดือนมีนาคม 2489 แต่ท่านก็ไม่ได้ใส่ใจรักษานัก ท่านเคยปรารภว่ามันจะมาเอาชีวิตท่าน คงใช้แต่ยาของท่านเองบ้าง ปิดบ้าง พอกบ้าง ใช้น้ำมันต์บ้าง เรื่อยมาและไม่หยุดการรับนิมนต์ในที่ใด ๆ ทั้งสิ้น โรคฝีได้กำเริบขึ้นเป็นลำดับมาจนเข้าพรรษาแล้ว พิษของฝีจึงแสดงอาการให้ต้องพักทำวัตรสวดมนต์ กำลังของท่านเริ่มลดลง หัวฝิเล็ก ๆ ใต้คางด้านขวาก็เริ่มบวมมากขึ้น มีผู้ห่วงใยแนะนำให้เข้าโรงพยาบาลผ่าตัดเสีย ท่านก็บอกว่า "ช่างมันเถอะ เป็นกรรมเก่าของฉัน เจ้ากวางหนองไก่อเตี้ย มันมาตามทวงหนี้แล้ว" เพราะท่านเคยบอกคนใกล้ชิดคิดว่าชาติก่อนเคยไปยิงกวางตัวหนึ่งที่หนองไก่อเตี้ย ถูกที่ชอกคอตาย กรรมนั้นจึงตามมาให้ผลแล้ว ท่านก็คิดว่าเป็นกรรมเก่า อยากจะชำระหนี้ให้เสร็จเสียที จึงไม่ได้สนใจรักษาทางแพทย์ปัจจุบัน แม้โรงพยาบาลก็ไม่ได้พูดถึง จนถึงเวลาที่ฝีสุกแก่จัด และโตขึ้นมาก จึงทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ทำให้กำลังร่วงโรยประกอบกับเข้าสู่วัยชราภาพมาก แล้ว

พอถึงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ.2489 ตรงกับแรม 10 ค่ำ เดือน 10 ปีจอ เวลา 20.35 น. หลวงพ่ออี๋ ท่านก็บอกให้พระที่นั่งเฝ้าพยาบาลแวดล้อมท่านอยู่ ช่วยประคองให้ท่านลุกขึ้นนั่ง แล้วสั่งไม่ให้ทุกคนแตะต้องตัวท่าน เสร็จแล้วท่านก็นั่งสมาธิตัวตรง เริ่มเข้าสมาธิ ชั่วครู่สิ่งที่ทุกคนคาดไม่ถึง ทำให้ทุกคนตกใจกันสุดขีดคือ ไม้กระดานแผ่นหนึ่ง ซึ่งตั้งพิงฝาผนังภายในกุฏิและตั้งอย่างนั้นมานานแล้ว ก็ล้มโครมลงมาฟาดกับพื้น และกระจกแผ่นหนึ่งที่ติดกับบานประตูตู้ ห่างจากไม้กระดานหลายเมตร ก็กระเด็นหลุดออกมาแตกกระจายทั่วพื้น ทั้งพระและลูกศิษย์วัดที่คอยนั่งเฝ้าพยาบาลแวดล้อมท่านอยู่ตกใจมาก พอหายตกใจได้สติก็หันมาดูหลวงพ่อดี ซึ่งตรงกับเวลา 21.05 น. ท่านก็นั่งสงบปราศจากลมหายใจเข้าออกเสียแล้ว ข่าวการการมรณภาพก็กระจายไปทั่วถึงอำเภอสัตหีบอย่างรวดเร็ว สิริรวมอายุของท่านได้ 82 ปี ชีวิตหรือวิญญานของหลวงพ่อดี แม้จะจากไปจนถึงปัจจุบันนี้ (พ.ศ. 2542) นับได้ 53 ปี แล้วแต่ก็เหมือนว่าชีวิตของท่านยังดำรงอยู่ ทั้งคุณค่าของงานทางฝ่ายสงฆ์และ ฝ่ายสังฆโลกที่หลวงพ่อดีได้บำเพ็ญบารมีมาตั้งแต่เริ่มบวชจนถึงมรณภาพ บารมีของท่านยังปรากฏอยู่ในวัดสัตหีบ ดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ยอดพระเกจิณาจารย์ 21 ท่าน ในพิธีมหาพุทธาภิเศก

ณ พระอุโบสถวัดราชบพิธสถิตมหาสีมารามราชวรวิหาร

วันศุกร์ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2481 ปีชาล

(แถวนี้)

- 1.พระเทพสิทธินายก (เลียบ) วัดเลา ธนบุรี
- 2.พระวิสุทธธีรังษี (เปลี่ยน) วัดใต้ จ.กาญจนบุรี
- 3.พระอาจารย์ปลื้ม วัดปากคลองมะขามเฒ่า จ.ชัยนาท
- 4.พระครูธรรมสุนทร (จันทร์) วัดบ้านยาง จ.ราชบุรี
- 5.หลวงพ่อแช่ม พรหมสโร วัดตาก้อง จ.นครปฐม
- 6.พระธรรมเจดีย์ (สังฆราชอยู่) วัดสระเกศ พระนคร
- 7.พระธรรมธาดาจารย์ (แนบ) วัดระฆังโฆสิตาราม ธนบุรี
- 8.พระครูนันทธีราจารย์ (เหลื่อ) วัดสาวชะโงก จ.ฉะเชิงเทรา
- 9.พระครูสิทธิสารคุณ (จาด) วัดบางกะเบา จ.ปราจีนบุรี

(แถวขึ้น)

10. พระครูอาคมสุนทร (มา) วัดราชบูรณะ พระนคร
11. พระครูโศกธรรมสาร (โสภ) วัดปากคลอง จ.เพชรบุรี
12. พระครูไพโรจน์วุฒาจารย์ (รุ่ง) วัดท่ากระบือ จ.สมุทรสาคร
13. พระครูโสภณศาสนกิจ (กลั่น) วัดสะพานสูง จ.นนทบุรี
14. พระอาจารย์แฉ่ง วัดบางพัง จ.นนทบุรี
15. พระญาณไตรโลกาจารย์ (ฉาย) วัดพนัญเชิง จ.พระนครศรีอยุธยา
16. พระอธิการจันทร์ วัดคลองระนอง จ.นครสวรรค์
17. พระอาจารย์จันทร์ วัดนางหนู จ.ลพบุรี
18. พระครูรัตนรังษี (พุ่ม) วัดบางโคล่นอก
19. พระอธิการจง พุทธสโร วัดหน้าต่างนอก จ.พระนครศรีอยุธยา
20. พระครูวรเวทมณี (อี่) วัดสัตหีบ จ.ชลบุรี
21. พระอุปฌาย์คง ธัมมโชโต วัดบางกะพ้อม จ.สมุทรสงคราม

เหรียญหลวงพ่อบ๊วย วัดสัตหีบ พ.ศ. 2473

เหรียญหลวงพ่อบ๊วย วัดสัตหีบ พ.ศ. 2473 เป็น เหรียญรูปเหมือน รุ่นแรก ซึ่งคณะศิษย์ได้ขออนุญาตหลวงพ่อบ๊วยจัดสร้างในปีพ.ศ. 2473 เพื่อแจกเป็นที่ระลึกแก่ผู้มีจิตศรัทธาร่วมบริจาคปัจจัยร่วมหล่อ 'พระพุทธรูป' เป็นพระประธานในพระอุโบสถ

<http://www.amuletheritage.com/p-8.html>

เหรียญหลวงพ่อดี วัดสัตตหีบ พ.ศ. 2473

เหรียญหลวงพ่อดี วัดสัตตหีบ 2473

เหรียญหลวงพ่อดี วัดสัจจพิสัย 2473

เกร็ดประวัติ และ คุณพิเศษของหลวงพ่อดี วัดสัตหีบ

(ข้อมูลจาก เวปพระรัตนตรัย กระดานสนทนาธรรม กระทั่ง 01213 โดย คุณ : คนรู้น้อย 13-09-2003)

พระอาจารย์ดัง ยุคสงครามอินโดจีน มี ๔ พระคณาจารย์ เรียกตามภาษาชาวบ้านว่า จาด จง คง อี้ คือ หลวงพ่ोजาด วัดบางกระเบา หลวงพ่ोजง วัดหน้าต่างนอก หลวงพ่อคง วัดบางกระพ้อม และ หลวงพ่อดี วัดสัตหีบ (สององค์แรกเป็นพระอาจารย์ ของหลวงพ่อภาชีฯ) ทั้งสี่ท่านได้ปลุกเสก ผ้ายันต์ เสือยันต์ พระเครื่อง และเหรียญ แจกให้ทหารไทย ที่ถูกส่งไปร่วมรบในสงครามอินโดจีน เป็นที่เลื่องลือมาก จนทหารฝรั่งเรียกทหารไทยว่า ทหารผี (ถูกยิงแล้วไม่ตาย) เป็นเรื่องราวเล่าสืบกันมาเกี่ยวกับ หลวงพ่อดี (จากเค้าโครงเรื่องของ คุณดำรงค์ ภูระยา และ หนังสืออื่นๆ)

หลวงพ่อบุ๊ ในท้องถิ่น อ.สัตหีบ จ.ชลบุรี ท่านดังเรื่องปลัดขิก ลูกศิษย์ของท่านที่เป็นทหารเรือ และชาวประมงมีมากมาย เขาพากันเรียกปลัดขิกของท่านว่า ปลัดฉลามเมิน (เพราะเคยมีคนพกปลัดของท่าน ลอยคออยู่กลางดงฉลามแล้วรอดมาได้) แต่ความจริงท่านไม่ได้เก่งเรื่องนี้อย่างเดียว แต่คนจดจำได้แม่นในเรื่องนี้เพราะมือภินิหารมาก

หลวงพ่อบุ๊ เกิดเมื่อวันอาทิตย์ ขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๑๐ ปีฉลู ตรงกับวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๐๘ ณ ต.สัตหีบ อ.สัตหีบ จ.ชลบุรี โยมบิดาของท่านชื่อ ขำ ทองขำ โยมมารดาชื่อ เอียง ทองขำ หลวงพ่อบุ๊ เป็นบุตรชายคนโต ได้รับการศึกษา และอบรมสั่งสอนให้เป็นกุลบุตรที่ดี เป็นที่รักใคร่ของญาติพี่น้อง บิดาของท่านรับราชการ ตำแหน่งที่ชาวบ้านในสมัยนั้นเรียกว่า “นายกong” ในปี ๒๔๓๓ ท่านมีอายุ ๒๕ ปี ได้บรรพชาอุปสมบท ณ วัดอ่างศิลา นอก โดยมีพระอาจารย์จั่น จันทสโร วัดเสม็ด เป็นพระอุปัชฌาย์จารย์ พระอาจารย์ทิม เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์แดง เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายาทางพระศาสนาว่า “พุทธสโร ภิกขุ” แปลว่า “ผู้ระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า”

หลวงพ่อปาน อัคคปณฺโญ

<http://www.amuletheritage.com/pdf/a63.pdf>

หลังจากบวชเป็นพระภิกษุแล้ว หลวงพ่อก็ได้อยู่เรียนวิชาการและศึกษาพระธรรม กับ พระอาจารย์แดง วัดอ่างศิลานอก ซึ่งเป็นพระเถระที่มีภูมิธรรมสูง ทั้งยังมีวิชาอาคม แก้อาถรรพ์คุณไสย ตลอดถึงการสักยันต์ พระอาจารย์จั่น พระอาจารย์แดง และพระอาจารย์เหมือน ได้สอนศาสตร์วิชาต่างๆ ให้แก่ลูกศิษย์ของท่านจนหมดสิ้น เป็นเวลา ๖ พรรษาเต็มๆ การที่หลวงพ่อก็ ท่านมุนานะศึกษาเล่าเรียน จุดประสงค์ก็เพื่อจะนำมาสงเคราะห์ ญาติโยม ชาวบ้านผู้เดือดร้อนโดยทั่วไป

ต่อมาท่านได้ยินกิตติศัพท์ของพระอาจารย์สำคัญ อีกองค์หนึ่ง คือพระครูนิโรธอาจารย์ หรือ หลวงพ่อปานแห่งวัดคลองด่าน (วัดมงคลโคธาวาส หรือ วัดบางเหี้ย) อ.บางบ่อ จ.สมุทรปราการ ซึ่งท่านเป็นพระที่เชี่ยวชาญทางด้านสมณะกรรมฐาน และวิปัสสนากรรมฐาน ถือนุตตควัตร ท่านเป็นพระภิกษุที่พระเจ้าอยู่หัว ร.๕ ทรงพระศรัทธาเลื่อมใสเป็นอันมาก อีกองค์หนึ่ง ภายหลังจากหลวงพ่อปานได้รับตัวเป็นศิษย์แล้ว ท่านก็ได้อบรมและทดสอบจิตใจว่ามั่นคงดีแล้ว ก็พาออกป่าไปเรียนรู้ความจริงของ

ธรรมะ เพราะจิตใจจะได้กล้าแข็ง แข็งแกร่งกล้าหาญเมื่อเผชิญภัยในป่าลึก หลวงพ่ออี๋แม้ว่าท่านจะมีรูปร่าง บอบบาง แต่ด้วยความมานะพากเพียรเป็นเลิศ หลวงปานจึงประสิทธิ์ประสาทวิชาต่างๆ ให้หลวงพ่ออี๋จนหมดสิ้น

ท่านพระครูศรีสัตตคุณ (บัญญัติ โกมลโท) อดีตเจ้าอาวาสลำดับที่ 3 วัดสัทธิบ ได้เล่าให้ฟังว่า สมัยที่หลวงพ่ออี๋ พุทธสโร ท่านได้ติดตามหลวงพ่อปาน เดินธุดงค์ ไปถึงพระพุทธรูป สระเบง เพื่อจักษมนัสการรอยพระพุทธรูปที่นั่น ขณะผ่านไปนั้น หลวงพ่ออี๋ได้ทำสมาธิ เห็นพระบรมสารีริกธาตุ และพระอรหันต์ธาตุ ประดิษฐานอยู่ใต้ก้อนเหวลึก ในแถบจังหวัดสระบุรีนั่นเอง และได้เรียนให้หลวงพ่อปานทราบ ท่านจึงให้ไปอัญเชิญขึ้นมาจากก้อนเหวนั้น เพื่อนำไปประดิษฐานในสถานที่อันสมควรต่อไป หลวงพ่ออี๋ ได้ลงไปยังก้อนเหว ด้วยการไต่ไม้ไผ่ ๓ ลำ ต่อลูกสลักทำเป็นขั้นบันได ผูกมัดแน่นหนา แล้วก็ไต่ลงไปจนถึงก้อนเหวลึก และอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ และพระอรหันต์ธาตุ ขึ้นมาได้สำเร็จ หลวงพ่อปานมีความพึงพอใจในตัวของผู้ศิษย์เป็นอันมาก เพราะขณะนั้นหลวงพ่ออี๋ บวชได้เพียง ๕ พรรษา เท่านั้น ขณะพระธุดงค์เมื่อได้นิมัสการพระพุทธรูปแล้ว ก็ออกเดินธุดงค์ต่อไป เพื่อหาประสบการณ์

ต่อมาหลวงพ่ออี๋ได้กราบลาพระอาจารย์ ออกเดินธุดงค์กรรมฐานด้วยตนเอง ท่านได้ตั้งจิตอธิษฐานถือการเดินธุดงค์เป็นวัตร ท่านเดินธุดงค์ไปทั่วทุกภาคของประเทศไทย เหนือจรดใต้ ตะวันออกจรดตะวันตก และภาคอีสาน แต่เป็นที่น่าเสียดายที่เหตุการณ์ระหว่างการธุดงค์ของท่าน ไม่ได้ได้รับการถ่ายทอดบอกเล่าจากท่าน และบรรดาลูกศิษย์ก็ไม่ได้สนใจไต่ถามแต่อย่างใด ทำให้เราไม่ทราบอะไรมากนักในเรื่องของการธุดงค์ของหลวงพ่อ

หลวงพ่อก็ไม่ได้กลับบ้านเลย เป็นเวลา ๑๑ พรรษา เพื่อเล่าเรียนวิชาต่างๆ จนพอสมควรแล้ว ท่านจึงได้กราบลาหลวงพ่อบาน วัดคลองด่าน กลับไป อำเภอสัตหีบ เมื่อไปถึงบ้าน โยมบิดาได้นิมนต์ให้ท่านอยู่เสียในที่สงฆ์แห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ชายทะเล ปลุกกระต๊อบเล็กๆ ให้อยู่ปฏิบัติภาวนาธรรม และได้เห็นปฏิปทาของพระลูกชาย คุณาเลื่อมใสศรัทธา จึงคิดว่าท่านคงไม่สึกหาลาเพศเป็นแน่

ต่อมาในปี พ.ศ.๒๔๕๐ โยมบิดาของท่านมีโอกาสดูไปกรุงเทพฯ และได้เข้าไปยังสำนักพระบรมมหาราชวังด้วย ได้มีโอกาสกราบบังคมทูล พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.๕) เพื่อขอพระบรมราชานุญาต สร้างวัดสัตหีบ ภายในบริเวณที่ดินว่างเปล่า เมื่อได้รับพระกรุณา โยมบิดาแสนจะดีใจ รีบเดินทางกลับมานมัสการให้พระลูกชายทราบ

ช่วงปี พ.ศ.๒๔๕๐ - ๒๔๕๑ หลวงพ่อก็ โยมบิดา ตลอดถึงชาวบ้าน ได้ทำการก่อสร้างวัด โดยไปหาไม้สวยๆ ในบริเวณใกล้เคียง มาทำเสา ทำฝา และหาดินเหนียวที่บางปะกง ไปเผาทำกระเบื้องมุงหลังคา การสร้างวัดของท่าน ไม่ถึง ๕ ปีก็แล้วเสร็จ เว้น พระอุโบสถ วิหาร และศาลาการเปรียญ มีการสร้างในเวลาต่อๆ มา และได้วิสุงคามสีมา ในปีพ.ศ. ๒๔๖๓

ในปีที่หลวงพ่อก็ท่านสร้างวัดใหม่ๆ นั้น กิตติศัพท์ของท่าน ได้ซจรขยายไป ในด้านความศักดิ์สิทธิ์ และอิทธิฤทธิ์ ผู้คนพากันหลั่งไหลไปมากมาย มีทั้งที่ต้องการพึ่งพระคุณ และ การปฏิบัติสมาธิกับท่าน บางคนต้องการวัดถ้ำมุงคล ก็ได้สมความปรารถนาทุกประการ ต่อมา หลวงพ่อก็ท่านก็ยังออกรุกขมูลอยู่เป็นประจำ เหมือนครูบาอาจารย์ของท่าน และนี่เองเป็นมูลเหตุ ในการสร้างปลัดขิกของท่าน

กำเนิดความเป็นมาของ “ปลัดขิก” เรียกสั้น ๆ ว่า “ปลัด”

ราว ๑,๐๐๐ ปี ก่อนพุทธกาล ชนชาติหนึ่งในโลกตะวันตก ต่างพากันนับถือ และบูชาพระอาทิตย์ พระจันทร์ ดวงดาว และ พระเพลิง ถือว่าเป็นผู้ให้พลังงาน และเป็นบ่อเกิดแห่งชีวิต ต่อมาชนชาติหนึ่งใน อัฟกานิสถาน และ อิเบต เชื่อว่า อริยะ ได้เดินทางติดต่อค้าขายกัน และรับเอามาดัดแปลงเป็นศาสนาของตน กาลเวลาผ่านไป ก็ได้มีการจัดสร้างเครื่องหมายแทนเทพเจ้า พระอาทิตย์ และ พระจันทร์ เพื่อให้มหาชนเคารพบูชา จึงได้จัดสร้างรูปพระอาทิตย์ และพระจันทร์ขึ้น ประดิษฐานไว้บนปลายเสา ตั้งเอาไว้กลางพระวิหาร (กษัตริย์ที่สร้าง ชื่อ พระศิวะอุมากษัตริย์ แห่งสุสะประเทศ) คนทั้งหลายจึงเรียกว่า เสาพระอาทิตย์ พระจันทร์ ของพระศิวะ

ขณะนั้นศาสนาพราหมณ์ น่าจะเกิดขึ้นแล้ว และ รูปแท่งหินนั้น ได้ถูกเรียกกันต่อมาว่า “ศิวลึงค์” ซึ่งทางศาสนาพราหมณ์ เขาถือว่าเป็นต้นกำเนิดของมนุษย์ ต่อมาพราหมณ์ผู้มี “ลึงค์ศาสนา” เป็นสรณะนี้ ได้จำลองศิวลึงค์เป็นรูปเล็กๆ เพื่อนำติดตัวเป็นเครื่องระลึกถึงพระศิวะบนสวรรค์ ถือเป็นวัตถุป้องกันเสนียดจัญไร ต่อมา คณาจารย์ทั้งหลาย ได้เปลี่ยนนามเสียใหม่ว่า “ปรัศว์” (ปรัศวะ คือ ข้าง) ผู้อยู่เคียงข้าง และโดยที่มีรูปสัณฐานคล้ายลึงค์ และมีผู้เห็นผูกกับเอวเด็ก เล็กๆ ก็เกิด อาการขบขัน นำหัวเราะ เลยมีการเรียกเพี้ยนเป็น “ปลัดขิก” ในเวลาต่อมา (ใครเห็น เป็นต้องหัวเราะคิกๆ นั่นเอง)

ผู้เขียนบทความรู้จักเครื่องรางประเภทนี้ เป็นครั้งแรก เมื่อสมัยทำงานอยู่ บริษัทญี่ปุ่น แถวๆ รังสิต เพราะความที่สนิทกับพี่ พนักงานขับรถของบริษัทฯ ซึ่งแกชอบเสาะหาพระอาจารย์ขลัง ทำให้ได้มีโอกาสติดรถไปกราบพระอาจารย์ต่างๆ แถวจังหวัดปทุมธานี เช่น หลวงปู่โปโล วัดดาวเรือง หลวงพ่อลมูล วัดเสด็จ (ลูกศิษย์ หลวงปู่เทียน วัดโบสถ์) หลวงพ่ออำภา วัดน้ำวน (องค์นี้เก่งเรื่องต่อกระดูก) หลวงปู่เส็ง วัดบางนา (หลานหลวงปู่เทียน วัดโบสถ์) หลวงปู่เมฆ วัดลำกระดาน หลวงปู่เทียม วัดลาดหลุมแก้ว ฯลฯ

ลักษณะปลัดขิกทำจากไม้รัก <https://th.wikipedia.org/>

อย่างหลวงปู่เมฆ วัดลำกระดาน นี้อยู่ อ.ลำลูกกา ท่านดังทางด้านปลัด เหมือนกัน แต่ไม่ทราบว่าท่านเป็นศิษย์หลวงพ่อดีหรือไม่ เนื่องจากแถว อ.ลำลูกกา สมัยก่อน ชาวบ้านมีอาชีพทำนา และงูเห่าชุกชุมมาก วัดที่หลวงปู่เมฆจำพรรษาอยู่ในสมัยนั้น เหมือนอยู่ในป่าดง ทางเข้าวัดเป็นดินลูกรัง และขรุขระ เป็นหลุมเป็นบ่อมาก ความจริงก็น่าเห็นใจท่านมาก เพราะแถบนั้นมีชาวมุสลิมอยู่มาก แต่ชาวมุสลิมเหล่านี้ใส่บาตรหลวงปู่เมฆ สาเหตุก็เพราะ ท่านทำปลัดแจก และ ปลัดนั้นกันงูและสัตว์มีพิษต่างๆ ได้

พนักงานหญิงที่บริษัทคนหนึ่ง ซึ่งมีบ้านอยู่ใกล้วัดลำกระดาน เล่าให้ฟังว่า เด็กเล็กๆ แถวนั้นไม่กลัวงูเลย เวลาเจอลูกงูเห่า จะดีให้หลังหักแล้วนำมาเล่น (บรี้อ... ลูกงูเห่านี้ กัดตาย) คือเอาไม้แหย่ให้มันแผ่พังพาน แล้วก็เอาปลัดของหลวงปู่เมฆ แหย่อีกครั้งหนึ่ง งูก็จะหมอบลงไป เล่นอย่างนี้จนเบื่อ ก็จะทุบหัวแล้วโยนทิ้งไป เมื่อทำหน้าที่ไม่เชื่อ เธอก็จ้องตา ย้ำคำยืนยันหนักแน่น ว่าเป็นความจริง

ผู้เขียนเคยไปกราบหลวงปู่ครั้งแรก ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ไปถึงก็เห็นว่าวัดท่านมีโบสถ์แล้ว กำลังก่อสร้างเมรุ แต่กุฏิที่ท่านอยู่นั้นเก่ามาก จะพังมิพังแหล่ ใต้ถุนกุฏิเหมือนเป็นโรงงานเล็กๆ มีชาวบ้านช่วยกันเหลา กลึง ขัด ปลัดขนาดต่างๆ อยู่ ปลัดของท่านทำจากไม้เขยตาย ซึ่งไม่ทราบความหมาย เข้าใจว่าเป็นชื่อของพันธุ์ไม้

หลวงปู่เทียน ปุฒฺมโม (พระครูบรรณกิจ) วัดโบสถ์

เมื่อขึ้นไปบนกุฏิของท่าน ปรากฏว่าท่านหลับ คือนั่งหลับไปเฉยๆ เข้าใจว่าร่างกายของท่านไม่ค่อยแข็งแรง และต้องตรากตรำปลุกเสกปลัด จนตึกจนตื่นทุกคืน ระหว่างนั้นก็มีการหึงคู้หนึ่งเพ็งมาถึงผมเผ้ากระเซอะกระเซิง คงจะมาด้วยรถมอเตอร์ไซด์ ผู้เขียนก็เลยชวนพ่อหนุ่มคุย ระหว่างที่รอหลวงปู่ ปรากฏว่าแกเอาปลัดตัวเก่า มาขอเปลี่ยน เนื่องจากแกเอาไปตอกตะปู เพื่อใส่เชือกร้อยเอวเส้นใหญ่ขึ้น แล้วเกิดรอยแตกร้าว แกเล่าว่านับถือหลวงปู่มาก เพราะเคยโดนคู่ोरิยง ขณะขี่รถมอเตอร์ไซด์กลับบ้าน ปรากฏว่ายังไม่ออก แกก็ตกใจจนรถแฉลบลงข้างทาง แต่ก็แค่บาดเจ็บนิดหน่อย... นี่เป็นประสบการณ์ที่ได้รับฟังมา กับตัวเองยังไม่เคยเจอเลย

เมื่อได้พบกับท่าน ท่านเป็นคนโผงผาง เรียกว่าเป็นพระ แบบบู๊ ไม่ใช่บูน ท่านเคยเป็นทหารผ่านศึก ที่หน้าอกของท่านเป็นรอยบุ๋มลึก ท่านเล่าว่าโดนหัวกระสุนปืนใหญ่ สลบไปหลายวัน แต่ไม่มีบาดแผล

หลวงปู่เมฆ วัดลำกระดาน

และกระดูกก็ไม่หัก แสดงว่าสมัยหนุ่มๆ ท่านมีวิชาอาคมใช้ได้เหมือนกัน ท่านไม่ได้สนใจเงินทอง ผู้เขียนได้เอาเงินใส่ซองร่วมทำบุญกับท่าน ท่านก็หยิบปลัดมาให้ ๙-๑๐ ตัว ท่านไม่รู้หรอกว่าเราถวายเงินเท่าไร ใครไปท่านก็ให้อย่างนั้น ผู้เขียนมีโอกาสดูไปหลายครั้ง แต่ได้มาก็มีคนมาขอ เห็นเขาค้าขายดี ตอนนี้อยู่อยู่สัก ๒ ตัวเห็นจะได้

มีผู้หญิงใช้ปลัดของท่านเหมือนกัน คือมีเรื่องเล่าว่า สาวคนหนึ่งคาดไว้กับตัว แล้วแกไปโดนจีในที่เปลี่ยว อ้ายโจรนั้นเห็นเป็นเด็กสาว ก็ปลุกปล้ำด้วย หญิงสาวเห็นจวนตัว ก็นึกขอให้ “ปลัด” ช่วย ปราบกว่าเมื่อถอดเสื้อผ้ามา โจรเห็นเป็นผู้ชายไป เลยเปิดแน่บ เรื่องนี้บอกเล่ากันไป ปากต่อปาก ทำให้สาว ๆ ไม่ว่าโสดหรือไมโสด ในบริษัท พวกนักปลัดของหลวงปู่กันหน้าตาเฉย... ทำให้ปลัดที่ได้มาหมดไปโดยรวดเร็ว เรื่องของหลวงปู่ยังมีอีก แต่พอเท่านี้ก่อน กลับมาเรื่องของหลวงพ่อดี ต่อไป...

ครั้งหนึ่ง หลวงพ่ออี๋เดินทางไปรุกขมูล ท่านได้พบบ่อน้ำแห่งหนึ่ง จึงได้หยุดพักปักกลด เพื่อโปรด
ทายกทายิกา ในระหว่างนั้น ท่านได้ไปนั่งมองดูบ่อน้ำทุกวัน เพราะหลวงพ่อได้เห็นปลัด ผุดขึ้นมาจาก
ผิวน้ำ เหมือนปลาผุดขึ้นมาหายใจ หลวงพ่อพยายามช้อนปลัด ก็ช้อนไม่ติดสักอัน (ท่านคงมีความรู้
จากตำรา ที่ได้เคยศึกษามา) ในขณะที่กำลังช้อนอยู่นั้น มีโยมแก่คนหนึ่งเดินมาถามหลวงพ่อว่า
“ทำอะไร”

หลวงพ่อตอบว่า “ช้อนปลัดขิก”

โยมแก่คนนั้นก็หัวเราะ และพูดว่า

“อย่าช้อนเลย ท่านช้อนไม่ได้ดอก ถ้าท่านอยากได้จริงๆ ก็ให้หาหญิงพรหมจารีมาช้อน จึงจะช้อนได้”

หลวงพ่อก็ได้เที่ยวตามหาหญิงพรหมจารี มาได้คนหนึ่ง ได้ขอให้หญิงพรหมจารีนั้นช้อนปลัดให้หลวง
พ่อ หญิงนั้นก็ช้อนให้หลวงพ่ออันหนึ่ง ถึงแม้จะพยายามช้อนอันที่สองก็ช้อนไม่ได้ เมื่อหลวงพ่อได้
ปลัดแล้ว ก็เดินทางกลับวัด

ขณะที่อยู่วัด ท่านพยายามหาวิธีสร้างปลัด โดยจำลองจากที่ท่านได้มา ในการสร้างครั้งแรก เป็นไป
ด้วยความยากลำบาก เพราะต้องสร้างขึ้นถึง ๑๐๘ ตัว เพื่อคัดเลือกหัวโจก หรือจำฝูง ครั้นได้จำฝูง
มาแล้ว การสร้างครั้งต่อไปไม่จำเป็นต้องจำกัดจำนวน ที่ว่าจำฝูงนั้น ก็คือตัวที่บินเก่งที่สุด และมัน
ชอบนำลูกฝูงบินเป็นการสมานตัวของพลั้งปราม

(ฟังดูเป็นเรื่อง ไม่น่าเชื่อ) แต่มีเกร็ด ที่จะเล่าให้ฟังอีก คือเมื่อหลายปีก่อนได้ไปงานเลี้ยงรุ่น สมัยที่
เรียนมัธยมปลาย ก็มีเพื่อนๆ หลายคนที่เป็นทหาร เหล่าทัพต่างๆ มานั่งคุยกัน พอดีเขาชอบพระ
เครื่อง ต่างคนต่างก็นำขึ้นมาวาดกัน เจ้าคนที่เขานักบินทหารบก ก็คุยเรื่องมหัศจรรย์ให้ฟังว่า นักบิน
รุ่นน้องคนหนึ่ง เขาขับเครื่องบินผ่านจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปรากฏว่ามีอะไรมากระทบกระจกห้อง

พระครูนิยุตตรมสุนทร (หลวงพ่อยิด) พระครูโกวิทสมุทรคุณ (หลวงพ่อนื่อง)

นักบิน ดังก๊อกแก๊กๆ (เขาขับเครื่องบินขนส่ง หรือ เฮลิคอปเตอร์ ก็ไม่แน่ใจ) ตอนแรกนึกว่าเป็น นักหรือแมลง แต่เมื่อพิจารณาดูดีๆ ก็ตกใจ เพราะมันคือ ปลัดขิก จำนวนหลายตัว บินแข่งไปกับเครื่องบิน เมื่อเขานำเครื่องลงที่สนามกองบินแล้ว ก็ได้พยายามซักถาม คนท้องถิ่น ถึงพระอาจารย์เก่งๆ แฉวๆ ที่เขาขับเครื่องบินผ่าน ปรากฏว่า คือ หลวงพ่อยิด วัดหนองจอก ซึ่งท่านมีชื่อเสียงมากทางสร้างปลัด (ท่านเป็นลูกศิษย์ของ หลวงพ่อยี่ หรือ หลวงพ่อเหลือ วัดสาวชะโงกไม่แน่ใจ) เมื่อทำหน้าที่ไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ เขาก็ไปพากรรยา (ซึ่งคุยอยู่อีกกลุ่ม) มายืนยันอีกคน เธอบอกว่าเคยไปกราบท่าน และได้เห็นท่านปลุกเสกจนปลัดนั้นกระโดดออกจากมือท่าน ด้วยตาตนเอง แต่ไปขอให้ท่านทำตรงๆ ท่านไม่ทำให้ดู จะต้องทำเหมือนจะรับ แล้วหดมือกลับ เหมือนกลัๆ กลัๆ นั้นแหละท่านปลุกเสกปลัดกระโดดเลย หลวงพ่อยิดนี้ท่านมีอะไรพิเศษหลายอย่าง ตอนหนุ่มๆ ท่านชอบเดินธุดงค์ และ ปีหนึ่ง ท่านสร่งน้ำเพียงครั้งเดียว (เหมือนหลวงพ่อนื่อง วัดจุฬามณี) โดยที่ร่างกายของท่านไม่มีกลิ่นเหม็นเลย ในวันเกิด ศิษย์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นทหาร-ตำรวจ และประชาชนจำนวนมาก จะพากันมาสร่งน้ำท่านในวันนั้น และ ใช้แปรงทองเหลืองขัดถูร่างกายของท่าน ท่านก็ยิ้มเฉยๆ ไม่ว่าอะไร แสดงว่าเรื่องคงกระพัน ท่านก็ไม่ใช่สองรองใคร) ...

เมื่อได้ปลัดขิกตัวจำฝูงแล้ว อยู่มาวันหนึ่งหลวงพ่อก็ได้นำปลัดขิกมาทดลองในบ่อน้ำ ซึ่งอยู่ในบริเวณวัด ปลัดขิกของท่านได้วิ่งอยู่บนผิวน้ำ สั่งให้จมน้ำปลัดขิกของท่านก็จมน้ำ สั่งให้โผล่ก็โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ ทำความประหลาดใจให้แก่พระภิกษุและญาติโยมมาก นับตั้งแต่นั้นมา ชื่อเสียงของหลวงพ่อก็เป็นที่รู้จักกันทั่วไป การปลุกเสกนั้น หลวงพ่อก็จะนำปลัดขิกทั้งหมดใส่ลงในบาตร ปลุกเสกจนวิ่งเกรียวกราว และต้องกระโดดออกมาจากบาตรอีกด้วย จึงจะถือว่าขลังและใช้การได้ จึงจะทำการแจกแก่ลูกศิษย์ลูกหา อันว่าปลัดหลวงพ่อก็มีสรรพคุณมากมายหลายประการ ใช้ผูกเอวป้องกันเขี้ยวสารพัด ป้องกันเสนียดจัญไร โรคภัยไข้เจ็บ มีเสน่ห์เมตตามหานิยม คลาดแคล้วจากภยันตรายทั้งปวง ดังประสบการณ์ จากผู้ที่มีปลัดหลวงพ่อก็ อยู่ในครอบครอง ชัก ๒-๓ เรื่อง ดังนี้

วิ่งแข่งกับเรือ

ครั้งหนึ่งมีงานฉลองกุฏิที่วัด บรรดาสาวแก่แม่ค้าชาวสตึกที่มีศรัทธาอุปสาทะ ก็มาช่วยงานโรงครัว หรือไม่ก็งานเบ็ดเตล็ด ครั้นเสร็จงานหลวงพ่อก็หาของที่ระลึกมาแจก โดยท่านห่อกระดาษไว้ บอกให้ไปแกะดูที่บ้าน ปรากฏว่าแม่ครัวเหล่านั้นมาถึงกลางทาง อยากรู้จนอดใจไม่ได้ ก็แกะห่อออกดู เห็นเป็นปลัดขิกแกะจากแก่นกลึงปึงหาตัวเล็กๆ น่ารัก น่าเอ็นดู แจกให้เพียงคนละตัว ทำให้บรรดาสาวแก่แม่นางเหล่านั้น หัวเราะกันคึกคักด้วยความเหนียมอาย ก็พากันโยนลงทะเลหมด แต่ปลัด ของวิเศษคิดว่าเขาทำแข่ง ก็เลยว่ายแข่งไปกับเรือไม่ยอมแพ้ จนเป็นเหตุให้สาวแก่แม่นางเกิดความเสียดาย ต้องหยุดเรือเก็บไว้อย่างเดิม ทั้งเกิดการตื่นเต้นในอุทกนิหาร ซึ่งไม่เคยประสบพบเห็นมาก่อน

ควายขวิดไม่เข้า

ครูบุญช่วย รร.วัดสตึก ได้ปลัดหลวงพ่อกับมา มักไม่ชอบนำติดตัว ได้เก็บไว้ที่บ้าน พอตกกลางคืนเวลาดึกสงัดจะมีเสียงเหมือนคนเดินอยู่เสมอก็นึกว่าขโมยขึ้นบ้าน จึงได้ลุกขึ้นคอยนั่งจับขโมย แต่ก็มองไม่เห็นมีขโมยสักคน นอกจากเสียงฝีเท้าคนเดิน ใจหนึ่งก็กลัวนึกว่าผีหลอก จึงตัดสินใจฉายไฟดู ก็ไม่พบ

เห็นอะไร นอกจากปลัดวางอยู่ข้างหน้า ห่างประมาณ ๑ ศอก จึงหยิบขึ้นมาแล้วนำไปไว้ใต้หมอน
หนุนศีรษะ รุ่งเช้าครูบุญช่วยจึงได้นำปลัดติดตัวไปโรงเรียนด้วย ในระหว่างเดินมาตามทาง เห็นควาย
สองตัวกำลังขวิดกันอยู่ในทุ่งนา ที่จะต้องเดินผ่าน พอตีควายตัวหนึ่งวิ่งหนี อีกตัวก็ไล่ขวิด ตัวที่ไล่แล
เห็นครูบุญช่วยมายืนขวางหน้า ก็ตรงรี่เข้าขวิดครูบุญช่วยจนกระทั่งล้มลง แล้วก็เข้ามาขวิดอีกจนครู
บุญช่วยกลิ้งไปกลิ้งมา ตามแรงเขาควายที่ขวิด จนเสื่อกางเกงขาดหมด เนื้อตัวเปรอะเปื้อนไปด้วยฝุ่น
และดิน ครูบุญช่วยจึงร้องขอความช่วยเหลือ จากชาวบ้านแถวนั้น มาช่วยไล่ควายให้หนีไป แต่น่า
อัศจรรย์ที่ตัวครูบุญช่วยไม่ได้มีบาดแผลจากเขาควายตัวนั้นเลย

อีกเรื่องหนึ่ง

คุณสำราญ ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อกคนหนึ่ง ได้ปลัดมาจากหลวงพ่อ ไว้ใช้ติดตัวเพื่อป้องกันอันตราย วันหนึ่งได้ชวนพวกเพื่อนๆ มานั่งคุยที่หน้าบ้าน เพื่อนคนหนึ่งก็ชักปืนขึ้นมาล้อเล่น เผลอปากกระบอกปืนหันมาตรงหน้าคุณสำราญพอดี เพื่อนอีกคนหนึ่งก็ปิดปืนไป เพื่อไม่ให้เอามาล้อเล่นกัน ในขณะที่ปิดปืนนั้นเสียงปืนก็ดังปังขึ้น กระสุนถูกหน้าอกคุณสำราญอย่างจังถึงกับตัวอคุณสำราญเอามือกุมหน้าอกด้วยความเจ็บ เมื่อเพื่อนๆ เข้ามาช่วยเหลือไม่เห็นมีเลือดออกมาเลย นอกจากรอยถูกปืนที่หน้าอกเสื้อเท่านั้น เมื่อถูกสอบถามจากบรรดาเพื่อนๆ ว่ามีของดีอะไร คุณสำราญไม่บอก แต่คว้าปลัดของหลวงพ่อก็ให้ดู

แคล้วคลาด

นายทหารเรือชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ได้เล่าว่าเมื่อครั้งยังประจำการอยู่ที่สัตหีบ ได้ขับรถมาบ้านในกม. ในระหว่างขับรถมาตามทาง ได้ถูกรถบรรทุกพ่วงชนท้ายรถอย่างแรง รถเลยเสียหลักการทรงตัว ได้พลิกคว่ำลงข้างทางหลายตลบ รถพังยับเยินใช้การไม่ได้ ตัวเองหน้าอกได้กระแทกกับพวงมาลัย สลบไป คนขับรถบรรทุก ไม่ได้ช่วยเหลือ กลับขับหนีไป ชาวบ้านต้องพากันมาช่วย นำตัวออกมาทางกระจกหน้ารถ เพราะประตูรถใช้การไม่ได้ เมื่อฟื้นจากสลบก็คลำหน้าอก เนื้อตัวไม่ได้รับอันตรายใดๆ เลย ท่านกล่าวว่า “ทั้งเนื้อ ทั้งตัว ผมมีปลัดขิกของหลวงพ่อก็ ห้อยคออยู่เพียงอันเดียว”

วัดสัตหีบในอดีต

วัดสัตหีบในอดีต เป็นแหล่งธรรม และยังเป็นสถานที่ให้ความร่มเย็นแก่ญาติโยม ผู้เดินทางมาพึ่งพาอาศัย คนป่วยจากจังหวัดต่างๆ ได้รอนแรมมาเพื่ออาศัยอิทธิบุญบารมี ของหลวงพ่อกี้ ได้ช่วยขจัดปัดเป่าทุกข์ให้ ด้วยอำนาจแห่งอภิญญาญาณของท่าน ก็สามารถช่วยเหลือชีวิตผู้เจ็บป่วย ให้หายวันหายคืนจนกลับบ้านเรือนของตนได้ รวมทั้งคนเจ็บป่วยที่ต้องคุณไสยร้ายแรง หลวงพ่อกี้ท่านก็ช่วยปัดเป่าให้รอดชีวิตกลับไปได้ จึงเป็นที่เลื่องลือในหมู่ชนทั่วไป

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ อำเภอสัตหีบ คือที่มั่นของกองทัพเรือ และเป็นจุดสำคัญแห่งหนึ่ง จึงเป็นที่หมายของข้าศึก บรรดาชาวบ้านโดยทั่วไปต่างก็ยึดเอาตัวของ หลวงพ่อกี้ พุทธสโร เป็นที่พึ่ง วันหนึ่งๆ ชาวบ้าน และผู้คนในอำเภอสัตหีบ จะมาหลบภัยอยู่ในวัดสัตหีบกันจนหมดสิ้น ด้วยเกรงว่าข้าศึกจะมาทิ้งระเบิด ปรากฏว่า เครื่องบินฝ่ายพันธมิตร ได้นำระเบิดมาทิ้งที่สัตหีบถึงสามครั้ง แต่ลูกระเบิดไม่ระเบิดเลยสักลูกเดียว เพราะไปตกลงในทะเลเสียหมด

เมื่อเวลาเครื่องบินมาถึงระเบิด หลวงพ่ออี๋ ท่านจะออกไปยืนอยู่กลางแจ้ง แล้วเพ่งมองขึ้นไปเบื้องบน กำหนดกสิณลม พัดเอาลูกระเบิดหนักเป็นต้นๆ นั้น ไปตกลงในทะเล ลูกระเบิดเหล่านั้นไม่ทำงาน เพราะเมื่อเครื่องบินพุ่งใหญ่มาถึง หลวงพ่ออี๋ท่านก็เดินลงไปที่ลานวัด เอาผ้าอาบน้ำฝนที่ท่านพาดบาไว้ นั้น สะบัดโบกไปมา ท่านเพ่งกสิณน้ำไปที่ชนวนและดินระเบิด ลูกระเบิดเมื่อเปียกน้ำ ก็เหมือนลูกเหล็ก หนักๆ ลูกหนึ่งเท่านั้นเอง เมื่อหลวงพ่ออี๋ ยืนบริกรรมเฉยอยู่ พุ่งเครื่องบินพอบินมาถึงตลาด สัตหีบก็โปรยลูกระเบิดเปียกน้ำลงมา พอผ่านฐานทัพเรือก็โปรยลูกระเบิดลงมา ก็ไม่มีผล ลูกระเบิดถูกลมหอบพัดไปตกลงกลางทะเลหมด การทิ้งระเบิดทั้งสามครั้ง ระเบิดแม้ลูกเดียวก็ไม่ทำงาน ประชาชนจึงเชื่อในปาฏิหาริย์ของท่านยิ่งนัก ทหารเรือทั้งหลาย นอกจากจะมีความเคารพ ในหลวงปู่ศุข กรมหลวงชุมพรฯ แล้ว ก็มีหลวงพ่ออี๋ พุทธสโร อีกองค์หนึ่ง ที่เป็นที่เคารพ สักการบูชา

ปาฏิหาริย์ของ หลวงพ่ออี๋

ท่านพระครูศรีสัตคุณ เจ้าอาวาสวัดสัตหีบ ซึ่งเป็นศิษย์ของหลวงพ่ออี๋ รุ่นสุดท้าย ท่านได้เล่าให้ฟังว่า “แต่ก่อนนี้นะโยม ชาวบ้านแถวสัตหีบนี้ ก็คือบ้านป่าที่อาศัยชายทะเล มีอาชีพการจับสัตว์ป่าเป็นหลักเท่านั้นแหละ ไร่นาก็ปลูกไว้กินเอง ถนนหนทางก็มีทางเกวียน และทางเกวียนนั้นไปมาก็ลำบากมาก เพราะเป็นป่าดงพงไพร มีต้นไม้ใหญ่สูงๆ ทั้งนั้น ต้นยาง ต้นไม้แดง ต้นไม้พะยอมเยอะมาก การเดินทางไปอย่างกับชลบุรี และกรุงเทพฯนี่จะต้องไปเรือ คราวหนึ่งอาตมาต้องไปธุระที่จังหวัด ชลบุรี ก็นั่งเรือไปกับเขาด้วย พอนั่งเรือมาถึงช่วงอำเภอสัตหีบนั้นเอง ทะเลเกิดคลื่นลมจัด มีพายุพัด กระหน่ำเรือ อีกทั้งฝนฟ้าก็ตกอย่างหนัก หนักเข้าเรือล่มจมน้ำ คนในเรือก็ต้องช่วยตัวเองละคราวนี้ ลูกน้ำเค็มมันเค็มจริงนะโยม สำลักน้ำทะเล ถูกคลื่นลมพายุพัด ชัดกระຈายไปคนละทางสองทาง ตัวอาตมาเองต้องลอยคออยู่กลางทะเล ท่านกลางดงฉลามด้วยนะในช่วงนั้น แล้วก็จี้วกับน้ำนี่เขาพบกันได้ที่ไหน จี้วเจอน้ำเป็นกอดกันแน่น คนกลางคือตัวอาตมานี้ซี จะจมน้ำทะเลตายแน่ มีตายแน่ใจก็นึกถึงหลวงพ่ออี๋ท่าน มันกลัวตายอยู่นะตอนนั้นนะ ในความรู้สึกเพราะใกล้จะหมดแรงจมน้ำนั้น

คล้ายกับมีใครมาอุ้มพุงตัวเอาไว้” ๖ ชั่วโมงที่ลอยคออยู่ ก็ปรากฏว่ามีเรือประมงชาวศรีราชา เขาออกจากฝั่งเพราะคลื่นลมสงบหมดแล้ว เขามาพบอาตมาลอยคออยู่ ก็ช่วยไว้ได้”

ก่อนที่เจ้าของเรือประมงจะออกจากฝั่ง เขามีความรู้สึกเหมือนมีผู้มาตลใจ ตามที่เขาเล่าไว้

“ขณะที่ฉันและพรรคพวก จะนำเรือออกทะเลโน้น มีพระสงฆ์องค์หนึ่ง ท่านยืนอยู่บนผิวน้ำ ฉันเป็นเจ้าของด้วย เป็นไต้ก๋งด้วย ก็สั่งลูกน้องให้ตรงไปข้างหน้า พวกลูกน้องคงไม่เห็นอย่างฉันเห็นแน่ ฉันยืนอยู่บนเสากระโดง คอยมองปลา จึงแล่นเรือเข้าไป ก็ไปพบกับหลวงพ่พระครูเข้า ก็เลยเหมาเอาว่า ท่านต้องมีอะไรดีแน่ๆ ครั้นพอท่านส่งวัตถุนิยมของหลวงพ่ให้อีให้เป็นรางวัล ก็เกิดศรัทธา เพราะตั้งใจมานานแล้วว่า อยากรู้ แม้จะเป็นผ้าเช็ดเท้าก็จะบูชาเอาไว้”

เจ้าของเรือลำนั้น ท่านพระครูศรีสัตคุณบอกว่า

“เขาชื่อนายสง่า เป็นเจ้าของเรือ อยู่ศรีราชานี่เอง อาตมาเชื่อความบริสุทธิ์ของหลวงพ่อีท่านมาก เพราะอาตมาเคยเห็นท่านมาตั้งแต่เป็นเด็กวัด มาอยู่กับท่านตั้งแต่อายุ ๗-๘ ขวบเท่านั้น อาตมาเป็นลูกกำพร้านะ มีโยมบิดาเลี้ยงท่านก็ดีมาก ชีวิตผันเข้ามาในพระศาสนา ก็นับว่าดีแล้ว ไม่ขาดทุน ยิ่งได้มาเป็นศิษย์ของหลวงพ่อี ก็ถือว่าเคยร่วมกุศลมากับท่าน ตั้งแต่อดีตชาติ มาพบกันอีก ช่วยกันอีก นี่แหละโลกนะ มันควรค่าแก่การเรียนรู้ดีแท้”

หลวงพ่อีเป็นพระผู้ทรงอภิญญา เป็นที่เลื่องลือไปไกล แต่ความอัศจรรย์นี้ คนรุ่นสมัยใหม่ ไม่สู้จะเชื่อนัก ยิ่งทางด้านไสยศาสตร์ เขายังไม่เชื่อเอาเสียเลย ถือว่าเป็นเรื่องล้าสมัย แต่ก็มีหลายท่าน ที่จนปัญญาจะพิสูจน์ได้ ก็ต้องยอมนับถือท่าน ท่านพระครูศรีสัตคุณ ได้เล่าให้ฟังว่า

“น่าอัศจรรย์มาก สมัยที่อาตมายังเล็กอยู่ โยมบิดาเลี้ยงของอาตมา ท่านป่วย หมอรักษาไม่ได้อีกแล้ว แต่หลวงพ่อี ท่านรักษาได้ทั้งยาและวิชาอาคมจนหายเป็นปกติ โยมบิดาก็ให้ช่างเขียนรูปหลวงพ่อี

ขนาดใหญ่ ไว้บูชาที่บ้าน โยมบิดานั้นท่านเคารพสวดที่จะบรรยายเลยละ ตอนนั้นเลยได้มาเป็นลูกศิษย์ติดตามรับใช้หลวงพ่อดีไปทุกแห่ง เพื่อจะได้รับใช้ท่านตามความประสงค์ ของโยมบิดา”

ธรรมะของหลวงพ่อดี มีมากมาย เช่น “หลักวาจาดี มีคุณประโยชน์” ท่านไม่เคยพูดว่าใครให้แสงหู และท่านไม่ค่อยจะพูดอะไรออกไปมากนัก เพราะวาจาที่ท่านพูดออกไป มักจะเป็นจริงดังนั้นเสมอ ท่านจึงพูดแต่คำที่เป็นสิริมงคลโดยตลอด

พลังจิตอัศจรรย์ของหลวงพ่อดีนั้น พระอาจารย์แ่ง (พระครูภาวนาโกศล) วัดเจริญสุขาราม ศิษย์ของหลวงพ่อบานเหมือนกัน ได้เล่าให้ฟังว่า

หลวงพ่อบาน วัดคลองด่าน (บางเหี้ย) ท่านสอนศิษย์ทุกรูปให้มีพลังจิตแก่กล้า โดยเอาพลังจิตรวมไว้ที่นัยน์ตา แล้วเพ่งออกไป ตาไม่กระพริบ ทำอย่างนั้นให้คล่องแคล่ว แล้วก็อาศัยจิตเข้าผนวกกัน เพื่อดำเนินจิตเข้าทางกสิณคุณไสยที่ถูกส่งมา เช่น เขาส่งหนังควายเสกบินเป็นแมลง คนที่มีจิตแก่กล้าอย่างหลวงพ่อดี ท่านมองเท่านั้นแผ่นหนังตกคล้ายสภาพทันที และถ้าท่านไม่รู้เห็น นอนหลับ เข้ามาใกล้ท่านสามวา ของเหล่านั้นจะอ่อนกำลัง กลับไปหาเจ้าของอย่างรวดเร็ว หลวงพ่อดีท่านเป็นพระรุ่นพี่ที่สามารถที่สุดในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายของหลวงพ่อบาน ทำให้พวกที่ชอบเล่นไสยศาสตร์ครันคร้าม ไม่กล้าจะยุ่งเกี่ยว ถึงจะรู้ว่า ท่านเป็นผู้แก้ไขคุณไสยที่เขาส่งไปทำร้าย คนเจ็บที่ท่านรักษาให้เมื่อท่านรักษาคนป่วยหายแล้ว ท่านก็ให้รับศีลป้องกันการแก้แค้นแล้วก็ให้พรว่า “เอาละ ต่อไปไม่มีอะไรมา ทำร้ายได้อีกแล้ว”

พระอาจารย์เล่าต่อไปว่า

ตอนนั้น มีพระร่วมธุดงค์ ๖ องค์ หลวงพ่อบาน เป็นพระอาจารย์หัวหน้า ได้ไปพักอยู่ที่โน้น ใกล้เมืองเขมร เข้านั้นออกบิณฑบาต ก็มานั่งฉันกันที่ละเมาะป่า กำลังฉันกันอยู่ หลวงพ่อบานท่าน ก็ว่า “อ้อ... อ้อ...”

พวกเราก็เงยหน้าขึ้น... งูจงอางตัวเท่ากำปั้นตึงละมั่ง มันยกตัวขึ้นสูง หลวงพ่ออี๋ท่านนั่งอยู่ตรงกับมัน แล้วก่อนที่มันจะทิ้งตัวลงฉกกัดนะ ท่านมองเห็นมันก่อน ท่านก็พุ่งเข้าไปงูจงอางตัวแข็งไปเลย พอตัวแข็งมันก็ล้มลงไปกับพื้น นอนเฉย มันไม่ตาย แต่มันทำอะไรไม่ได้ ตัวมันเหลืองเขียว เวลามันล้มนะ เหมือนคนล้มทั้งยืนนั่นแหละ หลวงพ่อปานท่านหัวเราะ ฮีฮี แล้วพูดว่า...

“ใครจะขีเล่นมันก็ไม่ว่าแล้วทีนี้”...

ด้วยอานุภาพของจิตนี้ ขณะหลวงพ่อยืน ท่านอยู่ในกุฏิ ทำจิตสงบเป็นอารมณ์เดียวนิ่งอยู่ ถ้าใครเข้ามาหาท่านในตอนนี้อย่างไรก็ได้ ประสานสายตากับท่าน ก็เหมือนถูกไฟฟ้าช็อต คนนั้นจะชาหมด เหมือนงูจงอางตัวนั้น มันเกิดพลังขึ้นโดยจิตที่เป็นสมาธิ ซึ่งท่านชำนาญ ... รวดเร็ว ในการทำสมาธิ ให้เกิดขึ้นในชั่วกระพริบตา ...

ท่านพระครูศรีสัตะคุณ กล่าวว่า

“ในฐานะที่อาตมาเป็นผู้ใกล้ชิด ติดตามหลวงพ่อยี่สิบปีโดยตลอด เห็นจริยาวัตรของท่าน การดำรงชีวิต ท่านเป็นผู้เรียบง่ายที่สุด เป็นพระอนาคาริก หรือผู้สละเรือน จริงๆ ท่านมิใช่พระประเภทเครื่องรางของขลังเพียงอย่างเดียว เพราะสิ่งอื่นหมิ่นแสบ ท่านยังปล่อยวางได้หมด แล้วแค่พระเครื่อง เล็กๆ น้อยๆ ท่านจะมายุ่งยากเกี่ยวรัดเอาไว้ทำไม ”

“หลวงพ่อบาน ท่านสอนให้ปล่อยวาง ไม่สอนให้ติดข้องกับสิ่งภายนอก กิเลสของตัวเองยังไม่ติดข้อง ส่วนที่จะสงเคราะห์โลกนะ เป็นวิสัยของพระที่จะเมตตา ช่วยในสิ่งอันควรช่วย ไม่ใช่ว่า หลับหูหลับตาช่วย ช่วยด้วยปัญญา นี่ท่านสอนอย่างนี้”

อำนาจแห่งพระกรรมฐาน มีการอบรมจิต ขั้นสมาธิ อภิญญาญาณ อาศัยชุมพลังของพ่อแม่ อันสำคัญ คือ พุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ ชาวต่างชาติ ได้ประสบกับตนเอง บังเกิดศรัทธาอันแรงกล้า ถึงกับสละตนเข้าบวชในพระศาสนาเป็นจำนวนมาก ด้วยปฏิบัติเองเห็นเอง

ชาวอเมริกัน ชื่อ เทเลอร์ ยังก์ แม่เป็นคนฮาวาย พ่อเป็นทหารอเมริกัน เล่าให้ฟังว่า

“ฉันเป็นคนอเมริกัน เป็นนักบิน มีเงินเดือนหลายหมื่นบาท เป็นทหารก็ไปประจำที่เกาะโอกินาวา มาเมืองไทยสมัยสนามบินอุตะเกา เคยได้ไปนมัสการ หลวงพ่ออี๋ ซึ่งก็เป็นพระภิกษุ เป็นรูปปั้นธรรมดา (ตอนนั้นท่านมรณภาพแล้ว) ที่ไปไหว้ก็เพราะผู้หญิงเขาชวนไป แล้วก็ซื้อรูปของท่านมาแขวนคอด้วย เพราะเห็นว่าไม่เสียหายอะไร... นานับถืออยู่ เพราะท่านอยู่ได้โดยไม่มีเมียได้... ”

พวกเพื่อนๆ มันก็ถามว่า

“แกเอารูปพระชาวพุทธมาแขวนคอทำไม ?”

ฉันเลยบอกพวกเขาไปว่า

“พระภิกษุนี้ ท่านชื่อหลวงพ่ออี๋ เป็นผู้บริสุทธิ์ ท่านมีศีล ไม่มีเมียอย่างพวกแกด้วย ท่านไม่เอาอะไรทั้งนั้น ท่านเก่ง...”

เพื่อนๆ ก็พูดอีกว่า

“เฮ้ย... แกนับถือคริสต์ ไปเอาพระพุทธมาแขวน ไม่เอาพระเยซูมาแขวน แกผิดนะ”

ฉันก็ตอบมันไปว่า

“ถ้าฉันผิด แกก็ต้องผิดด้วย เพราะตัวแกเอง ไปซื้อกระดูกปลา เชี่ยวหมา เชี่ยวแมว มาแขวนคอเหมือนกัน”

ทำไมฉันจึงศรัทธา呢 สำหรับหลวงพ่ออี๋องค์นี้ ก็เพราะ หลังจากที่ฉันได้รับรูปของท่านแล้ว ได้ไปที่ เวียดนาม ขับเครื่องบิน ก็ถูกยิงขึ้นมาอย่างหนัก คิดว่าตายแน่นอน ส่วนเครื่องสล็อตระเบิดก็ไม่ทำงาน

ปลดไม่ได้เสียอย่างนั้นเอง แต่ขณะที่กำลังวุ่นวายใจนั้น ก็มองเห็นพระภิกษุ ท่านนั่งอยู่ตรงข้างส่วนหัวเครื่องบิน เอามือปิดไปมาหลายครั้ง ฉันก็มาคิดว่า ตาคงไม่ผัดแน่แล้ว จึงเกิดสงสัยว่า พระองค์นั้นไปนั่งอยู่ได้อย่างไร... หรือว่าเป็นผี ขณะที่คิดอยู่นั้นท่านก็หันมาแล้วหายไป จำได้แม่นย่ำว่า องค์ที่ซื้อรูปท่านมานี้เอง... จึงไม่กลัวลูกปืน เพราะท่านปิดให้พ้นอันตราย มองเห็นลูกปืนวิ่งไขว้ไปมา พอถึงทะเลก็ปลดลูกกระเบิดลงทิ้งเสีย เครื่องปลดก็ได้อยู่ทำงานได้คล่องแคล่ว เลยรู้ว่า ท่านไม่ให้ทำบาปนะเอง”

นอกจากนี้ เขายังได้เล่าเรื่องอันน่าระทึกใจ และเขายังจดจำวันนี้ไว้ชั่วชีวิต ว่า...

“อีกราวหนึ่ง ตอนได้กลับไปอยู่บ้าน เพราะได้พักผ่อน สิทธิพิเศษนี้ จะได้ก็เป็นนายทหารเท่านั้น วันหนึ่งขับรถไปตามถนน ก็พบกับอุบัติเหตุเข้า รถเทรลเลอร์คันโตวิ่งสวนมาปิดทางหมดเลย หลบไม่ได้ เราเบรคแล้ว แต่เขาไม่เบรค เลยทำให้ปะทะกันอย่างแรง รู้สึกตัวเหวี่ยงสุดท้ายว่า หลวงพ่อท่านมาอุ้มออกไปนอกรถ ท่านวางไว้ข้างๆ ต้นไม้ แล้วลูบหัว สอง-สามครั้ง ท่านก็ยิ้มให้

ฉันต้องนอนสลบอยู่อาทิตย์เต็มเลยทีเดียว พอฟื้นขึ้นมา ก็ต้องตกใจ เพราะหารูปของหลวงพ่อก็ไม่พบ พอสอบถามหา เขาก็บอกว่า... เอาไปทิ้งแล้ว เพราะเห็นว่าเปื้อนเลือด แม้แต่เสื้อผ้า เขาก็ทิ้งไปพร้อมๆ กัน ฉันเศร้าใจ และเสียใจมาก เมื่อหายจากเจ็บป่วย ซึ่งก็เล็กน้อย เนื้อตัวไม่เป็นอะไรมากนักหรอก เนื้อตัวบาดเจ็บนิดหน่อย แต่แรงปะทะมันมาก แล้วก็พอสอบถาม ได้ความว่า ไปนอนอยู่ข้างต้นไม้จริงๆ สภาพรถนั้นละ แต่ตัวไม่เป็นไร พวกนักอศุขรรยในเหตุการณ์ ครั้งนั้นเป็นอันมาก

เมื่อได้มาเมืองไทยอีกครั้ง ก็ได้มาราบท่านอีก และได้ยื่นหัวไปตรง เท้า-มือ ให้ท่านลูบอีกครั้งหนึ่ง... ชื่อรูปของท่านหลายรูป และมีรูปเป็นโลหะด้วย (เหรียญ) เคยกำซบบอกลูกสาว และลูกชายว่า “นอกจากพ่อแม่แล้ว เธอต้องเคารพรัก หลวงพ่ออี เมืองไทยด้วย ตลอดชีวิต”

ลูกๆ พวกนี้เรียกท่านว่า

“คุณพ่ออี ไทยแลนด์”

ชาติ ชรา พยาธิ มรณะ ย่อมเป็นไปโดยปกติของมนุษย์ หลีกหลบไม่ได้เลย แม้แต่คนเดียว หลวงพ่ออี
พุทธสโร ท่านก็หนีกฎแห่งความจริงนี้ไปไม่ได้ ขวากการอาหารของท่าน ทำให้ลูกศิษย์ ต่างก็ทยอยมา
กราบ นมัสการ เยี่ยมเยือนอาการเจ็บป่วยของท่านทุกวัน แต่ท่านมิได้แสดงอาการ ทุกขเวทนาให้เห็น
ท่านยังได้สอนธรรมะอีกว่า

“จิตไม่มีอาการ เจ็บ ปวด สภาพที่เราไปฝังจิตใจไว้เป็นอุปาทาน เราต้องเป็นคนฉลาด.. เอาเวทนา
ออกไปจากใจให้ได้ เมื่อนั้นสบายดีแท้”

สำหรับพระภิกษุสงฆ์ ได้จัดเวรยาม ผลัดกันเฝ้าพยาบาลท่าน ๔ องค์บ้าง ๕ องค์บ้าง จนกระทั่งถึง
วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๙ ท่านได้สั่ง พระภิกษุจำเนียร พระหลานชาย ให้อุ้มท่านลุกขึ้นยืน
และเปลี่ยนผ้าจีวรใหม่ แล้วก็นำท่านมานั่งบนอาสนะ และห้ามไม่ให้ใครถูกตัวท่าน ท่านนั่งอยู่เป็น
เวลานาน พระจำเนียรเกิดความเป็นห่วง จึงเข้าไปดู เห็นมีหนองไหล ออกมาทางปาก จึงถามท่านว่า
“หลวงพ่ ทำไมมีหนองไหลออกมาทางปาก”

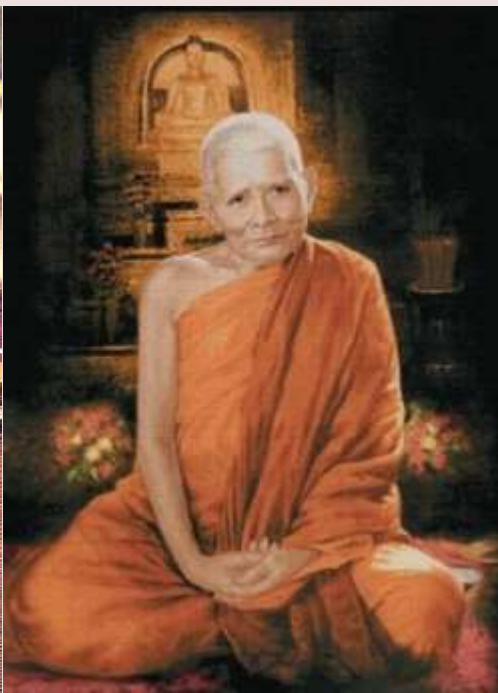
ท่านตอบว่า

“ต้องการใช้นี้เวรมัน”

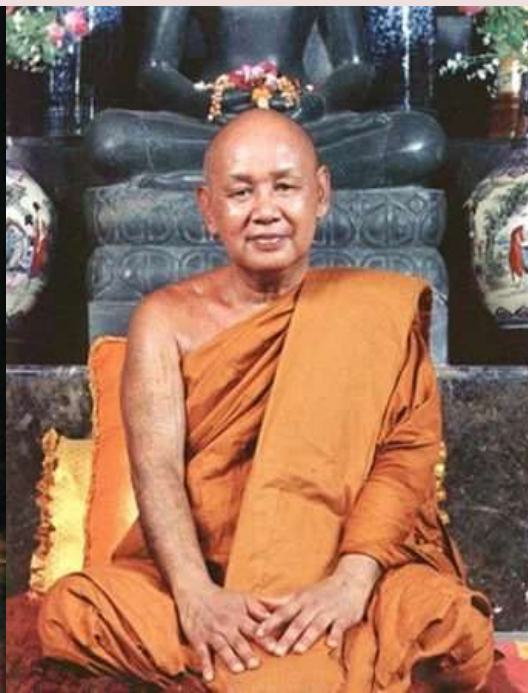
จากนั้นท่านก็สงบระงับ ไม่มีอาการใดๆ เลย ศิษย์มองเห็นอาการแน่นิ่ง ผิดปกติ แต่เพราะถือคำสั่งว่า
“ไม่ให้ถูกตัวท่าน” จนกระทั่ง กระดานพื้นที่ท่านนั่งอยู่ไถลๆ นั้น เกิดพลิกขึ้นมาเอง ทั้งๆ ที่ตอกตะปู
ไว้แน่น และกรอรูปพระที่แขวนไว้ข้างฝา ก็หลุดลงมาแตกกระจาย ลูกศิษย์ท่านหนึ่งจึงเข้าไปจับ
ชีพจรท่าน แล้วโพล่งว่า “หลวงพ่อดับเสียแล้ว” หลวงพ่ออี พุทธสโร ผู้บังเกิดมาดับทุกข์ร้อน ให้แก่
ชาวอำเภอสัตหีบ ได้อำลาโลกไปแล้ว รวมสิริอายุได้ ๘๒ ปีเศษ ...

หลวงพ่อมหาวิระ ถาวโร

หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ

หลวงพ่สมชาย ฐิตวิริโย

หลวงพ่อี่ เป็นพระสมณะ ที่ได้มอบกาย ถวายชีวิตนี้ ไว้แก่พระพุทธศาสนาแล้ว ท่านพึงพอใจที่จะมีชีวิตอย่างสันโดษ มีสมบัติติดกายเพียงผ้าสามผืน จิตสงบวิเวกเป็นสมณะธรรม ท่านกลายเป็นพระที่ “มีเหมือนไม่มี ” ดังพระอาจารย์ หลากๆ ท่าน เช่น หลวงพ่อี่ พุทฺธสโร หลวงพ่อ มหาวิระ ถาวโร (หลวงพ่อถาชีลิงดำ) หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ หลวงพ่สมชาย ฐิตวิริโย ฯลฯ ท่านทั้งหลายเหล่านี้ เป็นผู้สั่งสมบารมีมานาน จึงเป็นผู้ “มีเหมือนไม่มี” แล้ว “ไม่มีเหมือนกับมี” เงินทองก็หลั่งไหลเข้ามา มากมาย แต่ท่านไม่เคยยึดมั่นในสิ่งเหล่านั้น เมื่อท่านเห็นว่า สิ่งอันใดควรจะสร้าง ท่านก็อนุญาตให้ สร้างถาวรวัตถุ ทำความเจริญรุ่งเรืองแก่สถานที่นั้น แม้สถานที่นั้นจะอยู่ในป่าในดง ก็เจริญขึ้น มากมาย สำหรับหลวงพ่อี่ เมื่อท่านมรณภาพแล้ว ศิษย์เกรงว่าจะไม่มีเงินทำศพของท่าน เพราะไปดู กระเป๋าท่าน (ย่าม) มีแต่ผ้ากราบ และผ้าเช็ดหน้า-ปาก ผ้ารองนั่งเท่านั้น เงินไม่มีเลย แต่เมื่อตรวจดู ตามภาชนะเล็กๆ บ้าง ใต้ถาด ใต้พานดอกไม้ ที่ลูกศิษย์มาทำบุญกับท่านบ้าง ได้พบเงินที่เสียบไว้กับ สิ่งต่างๆ รวมได้ถึง ๒๐,๐๐๐ บาทเศษ หลวงพ่อี่ท่านมิได้ถือว่าเป็นของท่าน ใครมาวางไว้ที่ใด ก็อยู่ ตรงนั้น ตั้งแต่วันแรกจนถึงวันมรณภาพ นี่คือชีวิตของท่านผู้ทรงคุณ ซึ่งดำรงชีวิต อย่างสมณะโดย แท้จริง ... ”

ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ตลอดจนพระบารมีของครูบาอาจารย์ที่
เคารพทุกๆ ท่าน โปรดคุ้มครองรักษาท่านทั้งหลาย ให้ประสบแต่ความสุข ความเจริญ ขอให้
ปลอดภัยจาก ภัยอันตรายทั้งปวง และ สามารถดำรงจิตอยู่ในกุศลวิสัย หมั่นเจริญสมณะวิปัสสนา
ภาวนา จนสามารถตัดกิเลส เป็นสมุทเฉทปหาน ได้เข้าถึงที่สุดแห่งทุกข์ ในชาติปัจจุบัน สมความ
ปรารถนาของท่าน....ด้วยเทอญ

วัดสัตหีบ (วัดหลวงปู่ี)

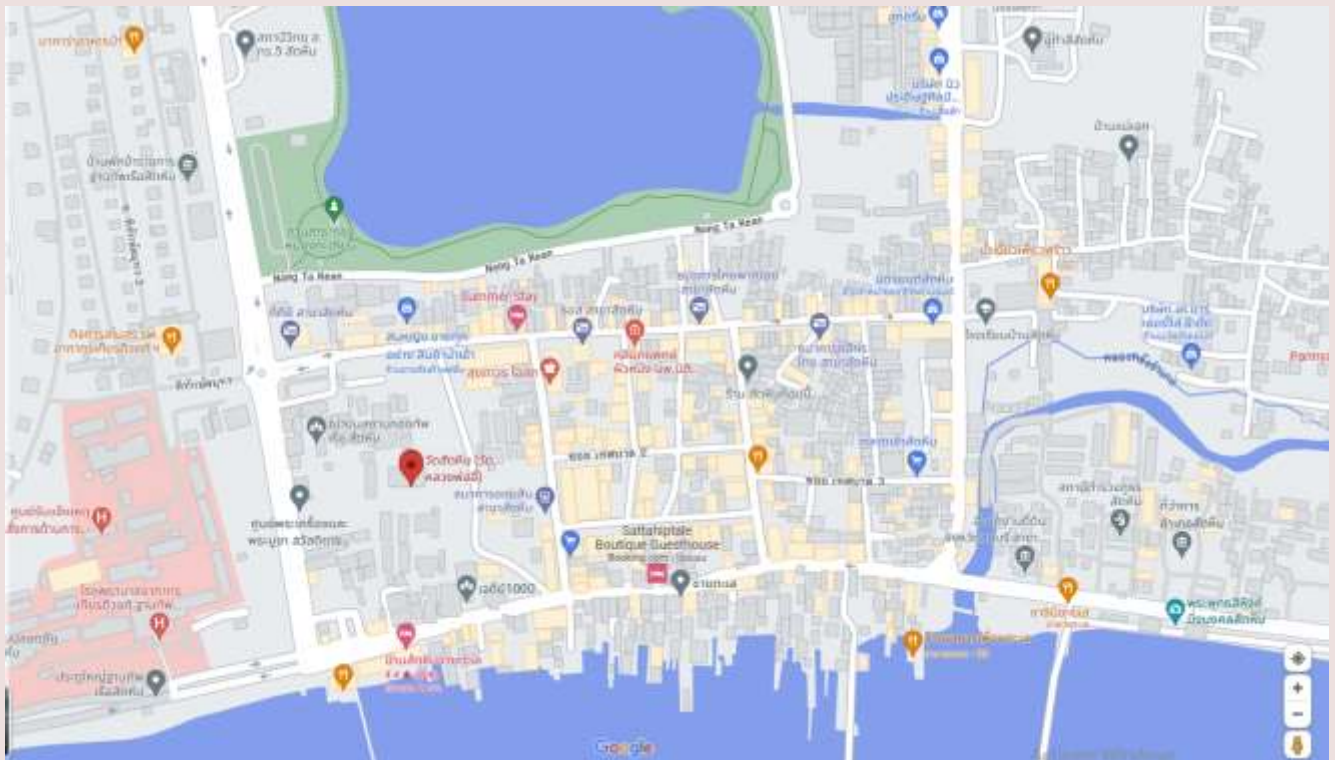
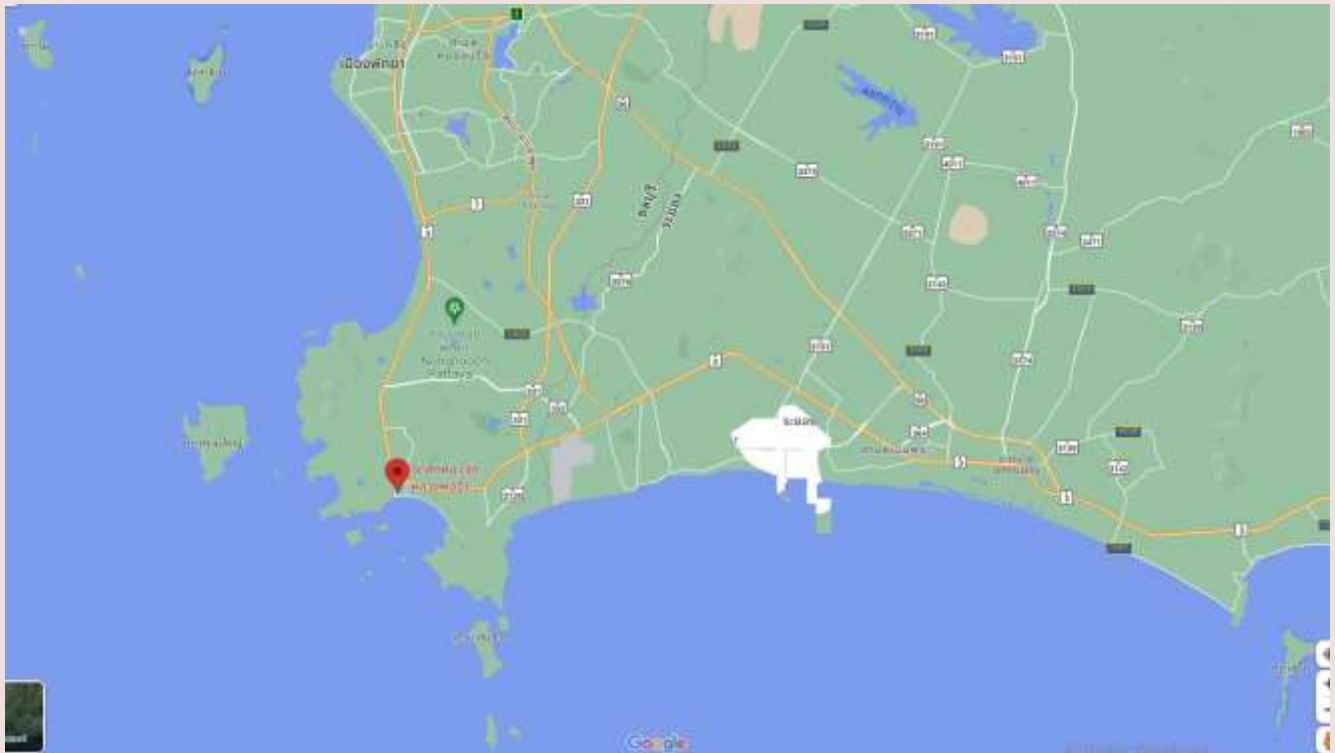
วัดสัตหีบ หรือ วัดหลวงปู่ี ตั้งอยู่เลขที่ 333 หมู่ 1 ถนนชายทะเล ตำบลสัตหีบ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี ด้านหลังวัดติดทะเล

หลวงพ่อี่ หรือพระครูวรเวทมนี เป็นผู้สร้างวัดนี้ขึ้น ในสมัยรัชกาลที่ 5 เมื่อ พ.ศ. 2442 โดยนายขำ และ นางเอียง ทองขำ โยมบิดาและโยมมารดาของหลวงพ่อี่ ได้ขอพระราชทานที่ดินว่างเปล่าเป็นป่าไม้ที่ไม่มีเจ้าของ พระองค์ฯ ทรงอนุญาตให้สร้างวัดได้ ด้านเหนือติดทางเกวียน ด้านใต้ติดทะเล และด้านตะวันตกติดป่า ด้านตะวันออกติดที่ดินบ้านสัตหีบ

ในปัจจุบันวัดนี้มีเนื้อที่จำนวน 30 ไร่ 28 ตารางวา ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาอุโบสถหลังแรก เมื่อวันที่ 21 กันยายน ร.ศ. 138 พ.ศ. 2463 เนื้อที่ได้รับพระราชทาน กว้าง 2 เส้น ยาว 3 เส้น

รายนามเจ้าอาวาสวัดสัตหีบตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ลำดับ	รายนามเริ่มวาระ	สิ้นสุดวาระ	รวมระยะเวลา (ปี)
1	พระครูวรเวทมนี (อี พุทฺธสโร)	พ.ศ. 2442- พ.ศ. 2489	47 ปี
2	พระครูศรีสัตตคุณ (พ.ม.เกษม สนฺตสสโก)	พ.ศ. 2489-พ.ศ. 2496	9 ปี
3	พระครูศรีสัตตคุณ (บุญญิตี โกมุทโท)	พ.ศ. 2496-พ.ศ. 2527	31 ปี
4	พระครูวิบูลธรรมบาล (เหล็ง ธรรมปาโล)	พ.ศ. 2527-พ.ศ. 2557	30 ปี
5	พระครูทักษิณญาณกร (วรรณะ ทสฺสนีโย)	พ.ศ. 2558-ปัจจุบัน	

แผนที่ตั้ง วัดหลวงพ่อบึง

ประวัติโดยสังเขป
พระครูวรพินิจ (หลวงพ่อดี พุทฺธสโร)
 อดีตเจ้าอาวาสวัดสังฆะเทียรบุรี

พ.ศ. ๒๔๖๒ อุปสมบท ณ วัดช้างค้ำสวนอก ร้อยบุรี
 พระอาจารย์ จัน จมกดำโร เป็นพระอุปัชฌาย์
 พ.ศ. ๒๔๘๒ ถิ่นวัดสังฆะเทียรบุรี-เป็นเจ้าอาวาส
 พ.ศ. ๒๔๖๗ ได้รับแต่งตั้งเป็น เจ้าคณะตำบลสังฆะเทียรบุรี
 เจ้าคณะอำเภอสังฆะเทียรบุรี และเป็นพระอุปัชฌาย์
 พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครู
 ธรรมญาณทัสส ที่ "พระครูวรพินิจ"
 หลวงพ่อดี มีความรู้ในกาวิเชียรแผนโบราณภาษาไทเกีย
 ใช้เขียนตำรา มีพระมนต์คาถา เด็กเป่าว่ากตุมภค
 เป็นมณฑลมหานิยม

๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๘ มรณภาพด้วยอริยาบทหนึ่ง
 ขีตลัมภี ตรงกับวัน ๖ ๖ ๖๖ เวลา ๒๐.๓๐ น. รวมสิริอายุ
 ได้ ๘๒ ปี วันแรม ๑๐ ค่ำ เดือน ๑๐ ของทุกปี เป็นวันทำบุญ
 คดีชาวันมรณภาพของท่าน

นอกจากนี้ ท่านยังใช้วิชาอาคมที่ศึกษาและฝึกฝนมาจน
 แห่งแกร่ง จักลี้ว้างและปลุกเสก เครื่องรางของขลังอย่าง
 ผ้ายันต์ เลื่อยยันต์ ปลัดขิก ออกแจกจ่ายแก่ศิษยานุศิษย์
 ทุกอย่างเป็นที่เลื่องลือในละแวกที่เขมาจนทุกวันนี้

แม้หลวงพ่อดีจะมรณภาพไปนานหลายสิบปีแล้วก็ตาม
 แก้ววัดสังฆะเทียรบุรีก็ไม่ได้มรณภาพ ทางวัดได้จัดการจัด
 งานบุญแต่ละครั้งก็วัดสังฆะเทียรบุรี มีผู้คนจากทั่วทุกสารทิศ
 หลั่งมาบูชา นามกราบนมัสการ รูปเหมือนของท่าน ยิ่งล้ำทวี
 ราวกับว่าท่านจะยังมีชีวิตอยู่ ยิ่งว่าลึกๆ ท่านยัง
 เป็นที่เคารพทางจิตใจ ทั้งโดยอภิมภพ และโดยธรรม

ที่มา : dharma-gateway, <http://www.dharma-gateway.com/> , พระครูวรเวทมนี
(หลวงพ่อดี).

dharma-gateway (คัดลอกข้อมูลจาก เว็บพระรัตนตรัย گردานสนทนาธรรม กระทั่ง
01213 โดย คุณ : คนรู้น้อย), <http://www.dharma-gateway.com/> ,
หลวงพ่อดี วัดสัตหีบ, โพสต์ 13 กันยายน พ.ศ. 2556.

สยามรัฐออนไลน์, <https://siamrath.co.th/> , ชวนไปไหว้ “หลวงพ่อดี” เดินเล่นถนน
เลียบชายทะเลสัตหีบ, โพสต์ 6 มีนาคม พ.ศ. 2563.

Paiduaykan, <https://www.paiduaykan.com/> , วัดหลวงพ่อดี สัตหีบ, โพสต์ 22
มีนาคม พ.ศ. 2563.

Google , <https://www.google.com/maps/> , วัดสัตหีบ (วัดหลวงพ่อดี).

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <https://th.wikipedia.org/wiki/> , วัดสัตหีบ, โพสต์ 27 ธันวาคม
พ.ศ. 2559.

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <https://th.wikipedia.org/wiki/> , พระครูบวรธรรมกิจ
(เทียน ปุณฺณมโณ), โพสต์ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2560.

เรื่องเล่าขานตำนานพระเกจิธรรมาวาส,

<https://www.facebook.com/1661293580767888/> ,เรื่องเล่า หลวงปู่เมฆ
วัดลำกระดาน มินบุรี, โพสต์ 28 กันยายน พ.ศ. 2558.

แทน ท่าพระจันทร์, คอลัมน์ ชมรมพระเครื่อง, พระครูวรเวทมนี (หลวงพ่อดี), ข่าวสด
ฉบับวันที่ 21 เมษายน 2560.